ARTUR MOUSTAFA

JACOBS STEGE

JACOBS STEGE

ARTUR MOUSTAFA

JACOBS STEGE

Framför dig har du en berättelse om ett sökande efter frihet och efter tecken som avslöjar något om verklighetens natur. Ett sökande som leder till symboler och läror som förändrar sinnet. Må alla hitta den väg som leder just dem hem.

Alla eventuella likheter mellan karaktärer och händelser i denna bok och verkliga personer eller händelser är tillfälligheter.

Till mina föräldrar och bror med familj; jag älskar er och är evigt tacksam för allt ni gjort för mig. Ni skänker mig stor lycka.

Till alla som har varit och är i mitt liv; släkt, partners och vänner, jag är den jag är tack vare er. För detta känner jag djup kärlek och tacksamhet.

Jag tillägnar denna bok åt frigörandet av alla kännande och tänkande varelser. Må alla varelser vara lyckliga och fria.

INNEHÅLL

PROLOGOS 9

I THEALOGOS 21

I MAGIKERN 23
II ÖVERSTEPRÄSTINNAN 60
III KEJSARINNAN 117
IV KEJSAREN 183
V TEURGIKERN 233
VI BODHICITTA 274
VII FRÖET 327

II ANALOGOS 371

VIII BALANS 373
IX SÖKAREN 427
X SCHRÖDINGERS KORRIDOR 469
XI STYRKA 513
XII HÄR OCH NU 554
XIII ÅTERDÖDELSE 601
XIV TRANSMUTATION 636

III MONOLOGOS 685

XV EN ANNAN VÄRLD 687
XVI MURAR SOM FALLER 745
XVII STJÄRNAN 786
XVIII MÅNEN 821
XIX SOLEN 863
XX FENIX 871

EPILOGOS 877

XXI OUROBOROS 879

PROLOGOS

”Jag minns ...”

”Vi fanns en gång ...

Minns du?”

”Ja, jag minns ...”

”Vi fanns, och vi kunde röra vid varandra ...

... det fanns en hel värld runtomkring oss,

en värld där vi kunde bli och finnas till.

En plats där vi kunde finna varandra.”

”Jag längtar tillbaka, jag vill vara nära dig igen ...

Jag vill älska dig igen, jag vill längta efter dig igen,
jag vill se dig ...
... röra dig.”

”Jag med ...”

”Jag vill tillbaka ...

... vill du?”

”Ja.”

JACOBS STEGE

BOK I

THEALOGOS

KAPITEL I

MAGIKERN

”Så du ska vara här i två veckor? Du minns att du lovade att vi skulle hänga nästa torsdag, va?”

”Ja, jag minns, det står skrivet i sten”, svarade rösten på andra sidan luren.

”Lovar du?”

”Tummis och lillfinger!”

Jacob visste att de inte skulle ses, men trodde på henne ändå. Han trodde på henne trots att han samtidigt var säker på att hon inte skulle höra av sig nästa vecka, att hon skulle göra sig oanträffbar. Men just nu hade han fjärilar i magen. All självbehärskning var som bortblåst, trots att hans undermedvetna pockade på hans uppmärksamhet och varnade honom för att han skulle bli besviken. Han hade vetat att hon skulle ringa idag. Han hade stått och borstat tänderna på morgonen och det var då han hade fått reda på det eftersom hans mun sagt det till honom då han sett sig själv i spegeln.

”Leah kommer att ringa idag”, hade hans mun sagt.

Bortsett från några år i tonåren då Jacob velat vara normal hade han alltid kunnat veta vad som skulle ske i förväg. Det var inte så att framtiden var något han var konstant medveten om, men ändå, det var något som hände med hyfsat jämna mellanrum. Tillräckligt ofta för att han inte skulle bli alltför förvånad när det skedde. Hans första minne av en sorts föraning var när han som femåring hade drömt om en hel dag i förskolan natten innan den inträffat. Det hade varit en ganska händelselös dag, för-

utom då han försökt berätta för förskollärarinnan att han visste allt som skulle ske den dagen.

* * *

”Fröken, jag vet allt som kommer att hända idag.”

Han såg hur hennes blick svarade innan hennes mun hann. En blick av trötthet.

”Det gör du inte alls, det kan man inte göra”, fick han till svar.

”Jo, jag visste att du skulle svara så”, sa Jacob samtidigt som han kom ihåg att inget han sa, inte ens om han berättade för henne att han visste vad hon skulle säga eller vad som snart skulle ske skulle få henne att tro på honom.

”Nej Jacob, det är inte möjligt, gå nu och lek med de andra barnen istället.”

Jacob stod tyst kvar och såg på läraren när hon gick därifrån. Hon fick syn på något och tog några snabba steg för att hjälpa ett av de andra barnen som hade stoppat en död fågelunge i munnen. Jacob rös till. Han vände sig om och såg några jämnåriga sitta i sandlådan och göra sandkakor bara för att ta sönder sina bakverk och på nytt fylla sand i formar och upprepa proceduren. Ett av barnen kastade sand på ett annat barn. Jacob vände sig om och gick mot ett lektorn som låg vid staketet som skiljde förskolan från världen utanför. Med kännbart motstånd från overallen klättrade han upp, i lagom tid för att undkomma tre kamrater som kom förbicyklande i högsta fart på varsin gul trehjuling. Jacob satte sig och tittade ut över åkern bakom förskolan. Långt där borta, förbi åkern och bakom ett gräsfält med en stor ekbeklädd kulle låg villaområdet där han bodde med sina föräldrar och sin storebror. När han kom hem skulle han göra läxor med sin bror. Det såg han fram emot. Men det var ingen hemma nu. Jacob stirrade ut över den mörkbruna nyplöjda åkern. På fältet gick en flock fåglar och pickade efter insekter i jorden. Några få små vita fjäderliknande moln låg utspridda på den ljusblå himlen. Jacob kände vinden mot sina kinder, lutade sig tillbaka och slöt sina ögon med en utandning.

* * *

Jacob satt kvar i sin säng ett tag efter att han lagt på luren. Han satt helt still för att stoppa tiden. Inte för att han trodde att han verkligen stoppade tiden, men om det inte dök upp några tankar inom honom, om han inte rörde sig, så kunde han vara kvar i känslan av att han skulle få träffa Leah längre. Han satt och kände, han var, precis som väggarna i rummet bara var. En del av ett rum, stilla och oföränderlig, som en tavla som fångade en känsla, med solen som suggestivt kastade in några strålar som värmde upp delar av Jacobs säng och rygg. Men sedan kom den ändå. Känslan som påminde honom om att tiden gick, att saker förändrades. Han behövde gå på toaletten. Han satt kvar, men nu var han inte längre kvar i den stund som nyss omfamnat honom. Nu satt han och längtade tillbaka till den stund som nyss undsluppit honom. På ytan såg det likadant ut, bilden han var en del av var visuellt oförändrad, men nu kommunicerade den ett förlorat ögonblick.

Ett ljus glimrade till i rummet framför Jacob, en prick av blått ljus. Som för att uppmuntra honom eller kanske bekräfta något han nyss tänkt.

Han fick ofta signaler om när Leah skulle höra av sig, om när hon skulle dyka upp. Och ibland, som nu, signaler som han inte kunde koppla till något. Han ville få bättre kontakt med sina skyddsänglar, guider, eller vad man nu ville kalla dem, men det var antagligen något han missade. Han hade skymtat dem några gånger. Men kanske var det något som Jacob behövde göra för att få bättre kontakt med dem, eller så var det något han behövde sluta med. Han visste inte riktigt vilket. Det enda han visste var att kommunikationslinjen dem emellan inte var helt klar. Inte än i alla fall. Det fanns fortfarande brus, han var sällan säker på om han hade uppfattat budskapen de gav honom korrekt. Jacob skrattade till.

Kanske de bara vill visa att det är okej att jag går på toa, tänkte han medan han gick mot toaletten.

Han tände lampan i badrummet, stängde dörren bakom sig och ställde sig framför spegeln som hängde över handfatet. I ena hörnet av spegeln satt en gul post-it-lapp, men den såg Jacob inte på. Istället lät han blicken gå från sitt ena öga till det andra innan han fokuserade blicken i mitten av pannan. Han höll blicken där ett bra tag, släppte alla tankar och lugnade sin andning tills allt han betraktade såg ut att lysa. Halva ansiktet såg mörkt ut och andra halvan var ljusare. Längs kindbenen och i pannan

syntes mönster av ljus. Hans hår lyste inte, varken det på huvudet eller den svarta skäggstubb som han lämnat åt sitt öde de senaste veckorna. Men det gick en liten ljusare gräns runt huvudet, runt hela kroppen. Några centimeter utanför som en mjuk kontur. Han observerade hur ljuset förändrades. Ju mer han fokuserade på det han såg desto större tycktes ljusbubblan kring honom bli. Sakta rörde han sig från handfatet till toalettstolen. Han satte sig ner försiktigt för att inte komma ut ur det transliknande tillstånd han nyss inducerat. Jacob tittade på sitt blå urtvättade badlakan som hängde från en krok i dörrkarmen. Samma ljus som han nyss sett i rummet och i sitt eget ansikte observerade han nu på badlakanet. Som en väv av ljusprickar som flimrade. Han försökte koppla ihop sig med det. Jacob lät sin egen energi komma ut ur ena handen medan han sträckte den mot ett av badlakanets hörn. Han försökte känna av dess struktur, både energimässigt och fysiskt. Det var ingen skillnad mellan honom och badlakanet, tänkte han, det var inte annorlunda än hur det var i en dröm, den enda skillnaden mellan honom och det han upplevde var den skillnad han inbillade sig fanns där, den skillnad han programmerats till att tro på.

Med en liten gest med sin utsträckta hand försökte han förmå handduken att röra sig. Han försökte låta bli att tänka på den som en sak utanför sig själv och istället se den som något inom sig. Han gav så mycket kraft till rörelsen att han började skaka. Med handduken hände det däremot ingenting. Lika graciöst som Jacob kämpat med att hålla sig i sitt expanderade sinnestillstånd, var det sätt som han föll ut ur det dess raka motsats. Som en trasdocka sjönk hans kropp ihop och han avgav en irriterad suck. Hans irritation avbröts dock snabbt av att det ringde på dörren.

”Jag kommer”, ropade han medan han snabbt tvättade och torkade sina händer.

Ringandet fortsatte i en monoton rytm. Det var antagligen Max, tänkte Jacob och öppnade kranen igen, blötte ner sin hand ordentligt och gick igenom hallen.

”Jag vill inte köpa någon kvällstidning”, skrek Jacob genom dörren i ett försök att överösta oljudet från den intryckta dörrklockan.

”Hallå din mes”, sa Max högljutt när Jacob öppnade dörren.

Max hade armarna utsträckta långt isär som för att ge en bamsekram, eller för att få Jacob att tro att han skulle ge honom en bamsekram. Jacob

satte sin blöta hand vid munnen och skrek ett ”Aaatjooo!” och sprätte ut med fingrarna mot Max ansikte, som snabbt ändrades från att ha sett lurigt och självbelåtet ut till att se äcklat ut.

”Va fan mannen, shit va äckligt”, sa Max och torkade av vattnet från ansiktet.

Jacob började skratta högljutt.

”Hahaha, vem är det som är en mes nu, va? Det är inte snor, du kan vara lugn”, sa Jacob och sträckte fram sin fortfarande ganska blöta hand mot Max ansikte och drog den längs hans kind.

”Jag var nyss på toaletten”, sa han och skrattade mer.

”Va, eh, öhh. Eyy mannen”, sa Max med mörk teatralisk stämma.

”Ge mig en kram för fan, är det så man hälsar på sina kompisar?”

Max sträckte sig fram och kramade skrattandes om Jacob, dock inte utan att försöka ge honom en lätt smäll mellan benen efter kramen. Eftersom Max nästan alltid gjorde så antog Jacob att det berodde på att Max inte kunde ge en killkompis en kram utan att skoja bort det snabbt efteråt. Antingen det eller så tyckte han bara att det var väldigt roligt med slapstickhumor.

”Jaja, den lät jag dig få bara för att du inte ska känna dig helt förnedrad av att jag fick dig först”, sa Jacob och stängde dörren efter Max som börjat hänga av sig sina ytterkläder.

”Jaja, visst visst, snacka kan du”, sa Max och skrattade. ”Jag lånar toaletten!”

”Visst, låna på”, svarade Jacob medan han gick in i köket. Mitt i köket stod ett avlångt träbord med plats för tio personer. Bordsskivan var delad i två avlånga segment separerade av en springa på längden, en springa som fungerade som förankringspunkt för ett stativ med en kruka i huvudhöjd. I krukan satt en ananasliknande växt med en knopp på väg att gå i blom. Längs den ena äggskalsvita väggen satt tre hyllplan med kristallglas i olika färger, handmålade små kaffekoppar, kokböcker och andra föremål. På andra sidan köket var diskbänken och två rader med röda skåpsluckor. Jacob sträckte sig på tå och plockade ner en färgglatt mönstrad burk och ställde den på diskbänken bredvid vattenkokaren som han fyllde och satte igång. Ett blått ljus började skina i en ring runt dess botten. Jacob tog fram sin telefon och öppnade det senaste meddelandet han fått och skrev ett svar.

”Jag är ledsen, men jag har fått förhinder imorgon.”

Han skickade meddelandet och lade ner telefonen i fickan igen, öppnade en skåpslucka och plockade ut två stora vita koppar med blommönster.

”Vad är det för lappar du har satt upp överallt?” frågade Max när han kom ut från badrummet.

”Du menar mina gula post-it-lappar?”

”Ja, *’Drömmer jag?’*”, sa Max och utförde en mjuk vågliknande rörelse som tydligen illustrerade Max känsla av att vara i en dröm.

”Ja, gör du det? Jag menar, hur kan vi veta att vi inte drömmer just nu?” frågade Jacob med en blick som tydligen var på tok för seriös för Max eftersom han genast började skratta.

”Jag vet att jag inte drömmer nu, för hade jag drömt nu så hade du varit en snygg brud”, sa Max och försökte visa kvinnliga former med armarna i luften framför Jacob.

”Okej, det här var en ny nivå av vår vänskap, du känner alltså starkt för mig och önskar att jag vore en tjej så att du skulle kunna visa dina känslor?”

”Du vet vad jag menar, din tönt”, sa Max och jagade den nu skrattande Jacob in i vardagsrummet.

”Du vet att jag inte känner så för dig”, sa Jacob och ställde sig bakom en grå fåtölj i ullfilt för att ha den som säkerhet mellan sig och sin energiske vän. ”Men det var gulligt av dig.”

”Jaja, du är ju kär i Liiiisa”, sa Max och formade sina fingrar till ett hjärta samtidigt som han släppte ut ett litet ”Ooouuuu” ur munnen. ”Dessutom har jag Nicole”, lade han till efter någon sekunds paus.

”Jaja, klart du har en fasad att gömma dig bakom. Vet hon om att du är hemligt kär i mig?”

Jacob såg att Max började tröttna på samtalet. Det sätt som Jacob hade funnit för att få Max att sluta hetsa var att provocera honom tillräckligt mycket för att han själv skulle tröttna på det han startat.

”Eller hur, i dina drömmar”, sa Max och upprepade den konstiga dansaktiga rörelse som tydligen betydde dröm med Max kroppsspråk.

Jacob hade lärt känna Max första sommaren efter att han flyttat hit, det var lite över två år sedan nu. Genom gemensamma vänner hade de träffats och snart funnit att de delade ett intresse för konst, klubbande, meditation och världens ofta förbisedda och mer subtila natur.

”Nä, men lapparna är mitt försöka att bygga medvetna broar in till mitt

undermedvetna genom drömmar. Så att jag ska inse att jag drömmer. Och när jag vaknar skriver jag ner det jag drömt i ett försök att skapa tätare kommunikation med mitt undermedvetna. Jag tänker att jag genom att visa mitt undermedvetna att jag tar det på allvar, genom att visa att jag försöker förstå vad det säger till mig så förbättrar jag förutsättningarna för att vår dialog ska bli tydligare och djupare", sa Jacob och bjöd med en gest Max att sätta sig ner.

"Jaså, hittar du ingen tillfredsställelse i verkligheten eller?" frågade Max efter att ha slagit sig ner i en fåtölj.

Ena delen av vardagsrummet var Jacobs meditations- och yogautrymme. Där stod ett bord som Jacob använde som altare. På altaret fanns små statyer, ljus, rökelsehållare och orkidéer. Bakom altaret var rummets långsida prydd med två fönstersegment med tre rutor vardera. Utanför drog vinden i de sista gula och röda löv som satt kvar i lönnträden som kantade vägen. I fönsterkarmarna låg travar med böcker utspridda mellan blomkrukor. Framför altaret stod en stor vit kruka med ett träd som hade sett bättre dagar. I den ände av rummet där Max och Jacob befann sig stod två soffor med tillhörande fåtöljer samt ett soffbord. På varsin sida av soffan stod två stora, svarta högtalare. På den ena stod en kandelaber och på den andra en mexikansk dödskalle i keramik målad i klart färgade mönster. Gulliga, leende insekter och larver kröp in och ut ur dess ögon, mun och andra hål.

"Det har väl inte så mycket med det att göra egentligen, det är bara det att det finns så himla mycket man kan lära sig av att kontrollera sina drömmar", sa Jacob och svepte tillbaka håret som fallit fram under den korta sprinten från Max.

"Finns det någon vettig information att få reda på där eller?"

"Ja, det borde det väl göra. Men det är inte så ofta jag faktiskt vaknar till i drömmarna än så länge. Och de gånger jag gjort det så har jag fokuserat på att skapa saker där och ta mig till magiska platser. Men det sker oftare och oftare ju mer jag håller på med det, som när jag var yngre och ägnade mer av min tid åt det", sa Jacob.

"Magiska platser?" frågade Max.

"Ja, i brist på ett bättre ord är det vad jag kallar dem. De flesta platser jag är på i mina drömmar är skapade av mitt undermedvetna och jag puttas

runt av omständigheter i de drömmarna. Men med magiska platser menar jag platser jag skapar medvetet för att kunna resa vidare. Till platser där jag öppnar upp för att få kontakt med otillgängliga delar av mitt eget medvetande och med andra varelser. Mitt undermedvetna, eller mitt högre jag personifierat, eller varelsefierat", sa Jacob med ett nöjt leende.

"Låter ju lite ball. Men har det någon effekt utanför drömmarna då?" frågade Max och såg på Jacob som stod och tittade tillbaka på Max med intensiv blick, händer utsträckta med spretande fingrar i rörelse. Ett fräsande och bubblande ljud tilltog i styrka men försvann med ett klickljud.

"Vad pysslar du med?" frågade Max.

"Jag försöker trolla bort dig, men jag behöver nog öva mer", sa Jacob och log.

"Kul."

"Lite kul faktiskt", svarade Jacob med ett brett leende samtidigt som han vände sig och började gå mot köket. "Vill du ha te?"

"Ja, gärna. Hur går det med Lisa egentligen, ni skulle väl ses imorgon?"

"Nä, jag vet inte. Jag är inte så intresserad egentligen så jag skickade ett meddelande och sa att jag fått förhinder", ropade Jacob inifrån köket.

"Vadå inte så intresserad? Sen när då?" skrek Max högljutt tillbaka medan han satt och rullade något att röka över soffbordet.

"Jag vet inte riktigt, jag var nog aldrig särskilt intresserad av henne till att börja med insåg jag", sa Jacob när han kom in med två stora rykande temuggar på en bricka.

Han såg jointen som Max höll på att rulla och som han, som för att visa att besten inom honom inte hade lagt sig helt, slickade igen med sexuella övertoner.

"Bullshit, jag tyckte du såg väldigt intresserad ut förra helgen."

"Jag var ensam och lite småpackad, det räknas knappast som att vara intresserad," sa Jacob och satte sig ner.

"Nä, men att ta hennes nummer och skicka meddelanden fram och tillbaka i en vecka gör", sa Max och lyfte på ena ögonbrynet. "Har det hänt något?"

"Nja, eller nä. Eller jo, jag vet väl inte om det har hänt något direkt, men ..."

"Men vaddå?"

"Leah ringde precis innan du kom."

”Du menar ditt ex som har behandlat dig som skit?”

”Hon har inte behandlat mig som skit, men ja, mitt ex.”

”Mannen, att gång på gång indikera att man vill träffas och sen inte höra av sig förrän tidigast veckan därpå för att säga: ’Oops förlåt, jag gjorde något annat’, är att behandla dig som skit.”

”Ja, men hon hade säkert sina anledningar, dessutom har hon kille, så det är klart att det kanske inte är så lätt att bara gå och träffa ett ex då.”

”Jaja, det är okej för hon har kille, mannen du är skruvad. Du tror inte du borde lägga ditt fokus på någon annan som inte svikit dig istället? Det är knappast första gången hon har gjort så, eller hur?”

”Äsch, svikit och svikit. Jag tror att alla alltid förtjänar en chans till.”

”Hur många chanser har du tänkt ge henne egentligen?”

”En till”, svarade Jacob och ryckte på axlarna.

”Och om hon sumpar den chansen också då? Vad gör du då?”

”Ger henne en till. Som sagt, jag tycker att alla alltid förtjänar en chans till. Oavsett.”

”Vad är det som är så speciellt med henne egentligen?”

”Jag vet inte hur jag ska förklara det, men vi har någon typ av koppling som jag har svårt att förstå. Jag vet bara att varje gång jag ser henne blir jag kär i henne på nytt.”

”Jag kan förklara det, det kallas att ha en hangup. Du har hakat upp dig och rör dig inte framåt i ditt liv.”

”Det är inte så enkelt, jag vet att det finns något där. Jag har försökt blunda för det och stänga ute det så många gånger men hon dyker alltid upp igen”, sa Jacob med en suck.

”Ja, det brukar klia tills man slutar klia”, sa Max medan han sträckte sig efter sin tekopp och lyfte den mot munnen för att blåsa på den. Han såg på Jacob från bakom ångan som reste sig ur koppen. Jacob skruvade lätt på sig med blicken fäst i ett av rummets hörn.

”Nä, jag tror bara att jag gör något fel. Jag menar, världen ger mig en massa tecken hela tiden, jag hör ett ord i en konversation när jag går förbi någon, och det är hennes namn. Jag ser till och med hennes namn på trottoaren, i vattenpölar som håller på att torka upp och de blöta mönster som bildas när vissa delar torkar snabbare än andra formar hennes namn. Varför skulle de göra det om det inte betydde något?”

”För att du hallucinerar, eller för att någon skrivit det där kanske?”

”Nä, men grejen är att det är just de dagar jag känner av henne som hon hör av sig. Och jag menar, jag tror inte världen skulle göra sig så mycket besvär för att leda mig åt fel håll, tror du det?” frågade Jacob och vände blicken mot Max.

”Kompis, jag vet inte, världen är en svår plats att vara på. Men jag läste något i en bok häromdagen som fastnade i mig, och jag tror det kanske var för att jag skulle säga det till dig idag. Vi accepterar den kärlek vi tror att vi förtjänar.”

”Tror du det? Tror du att jag förtjänar att ha den kärleken?”

”Nu vet jag att du är skruvad. Jag menade inte det som något bra. Du tänker framåt i en framtid som inte finns än. Jag pratar om den kärlek du tror att du förtjänar just nu. Just nu plågar du dig själv med en kärlek du inte har. Du nöjer dig med att älska någon som inte finns där för dig. Någon att sakna. Du gör det här mot dig själv, du flyr undan nuet för att jaga någon fantasiframtid som du tror är toppen. Men hur fasiken ska du nå dit när ditt nu suger? Det är ett tecken, går du på en väg som suger balle kan du vara rätt säker på att destinationen suger lika mycket.”

”Det ligger kanske något i det”, muttrade Jacob tyst för sig själv med rynkade ögonbryn. Han sträckte sig efter en tarotlek som låg inuti ett utrymme i soffbordet.

”Kan du göra en läsning på mig?”

”Visst, men jag har aldrig gjort det innan”, svarade Max.

”Det är enkelt, ta bara de kort som du känner något ifrån eller som lyser upp när du drar handen över dem.”

”Vad vill du veta då? Och varför gör du inte det själv?”

”Jag vill att du gör det för jag blandar in min egen energi i leken varje gång jag gör det och jag tror att jag drar de kort jag vill få snarare än de som jag borde få.”

”Äsch, lägg av, du tror väl inte att du kan påverka vilket kort du drar?” sa Max fnysande.

”Det är väl klart jag kan. Vi skapar vår egen verklighet hela tiden, eller hur? Medvetet eller omedvetet. Det är därför jag har de där lapparna överallt i huset. För att stanna upp och fråga mig om jag drömmer eller är vaken. För när jag drömmer, då är jag i mitt undermedvetna. Och genom att frå-

ga mig om jag drömmer och verkligen stanna upp och tänka igenom hela dagen tills jag ser lappen så skapar jag en vana. Och i mina drömmar tar jag till slut med mig den vanan och har jag tur så inser jag att jag drömmer så att jag kan se mitt undermedvetna utan mitt vakna jags filter. Och förhoppningsvis får jag med mig det medvetandet in i det vakna och kan välja vad jag upplever också här utan att påverkas av omedvetna föreställningar."

"Och hur funkar det för dig då?" frågade Max.

"Jodå, det går rätt så bra faktiskt, det är rätt fett att hålla på att ta reda på saker där, att flyga eller skapa saker ur tomma intet", sa Jacob och log.

"Ta reda på saker, som i att spionera på Leah, eller?" sa Max.

"Nej, inte för att spionera", sa Jacob med ett irriterat skratt, "men jag kanske har tagit mig till henne nån gång för att få prata ut när vi inte setts eller hörts på lång tid", svarade han och kliade sig i nacken. "Men framför allt så gör jag det för att undersöka hur sinnet och världen hänger ihop", lade han till och såg på Max som tittade tillbaka på honom med rynkad näsa och lyfta ögonbryn. Uttalandet var nog inte särskilt klargörande anade Jacob. Fullt förståeligt. "Okej, jag ska visa hur det funkar."

Jacob sträckte än en gång in sin ena hand i soffbordet och drog ut en lek med spelkort. Han tog ut leken ur sin ask och kuperade den med en hand.

"Ju mer jag kommer i kontakt med mitt undermedvetna och känner av de tankeströmmar som ligger där under ytan desto tydligare vet jag vad jag kämpar med eller emot när jag vill skapa min verklighet. Här, blanda kortleken hur mycket du vill."

Jacob sträckte kortleken till Max som blandade korten frenetiskt. Jacob kände på sitt te med läpparna. Det var fortfarande lite för varmt.

"Lägg ner den här på bordet mellan oss", sa Jacob och kavlade upp ärmarna på sin svarta tröja. Han sträckte ut benen så att han satt lite mer bredbent i soffan och rätade på ryggen.

"Okej, vad är oddsen för att hjärter ess ligger här bland de fyra översta korten?" frågade han Max samtidigt som han såg honom djupt i ögonen med en allvarlig och fokuserad min.

"Äsch, va fan, jag är inte så jäkla bra på matte, vad vet jag?"

"Okej, men så här då, hur troligt tycker du att det är att hjärter ess skulle vara bland de första korten här när det är hjärter ess jag är ute efter? Det är rätt många kort kvar i leken."

”Det är ganska så liten chans skulle jag påstå.”

Jacob tog de första fyra korten från leken och lade dem med valörsidan upp på bordet.

”Japp, det var ganska liten chans att det skulle ligga där. Men vad är chansen att det är här bland de fyra nästa?”

”Det är större chans såklart.”

”Ja, men tror du att det ligger där?”

Jacob såg hur Max verkligen tänkte till, han bet sig till och med lite i ena mungipan.

”Ja, det tror jag nog faktiskt att det gör”, sa Max till sist.

”Då säger jag att jag tror att chansen att hjärter ess skulle dyka upp när du tror att det ska dyka upp är ganska minimal, så jag tror inte det är där”, sa Jacob samtidigt som han tog de fyra översta korten och vände upp dem.

Hjärter ess var inte bland dem.

”Nu då?”

”Nä, jag tror inte att det är där”, svarade Max och lutade sig fram för att observera Jacob och korten.

”Inte? Vad är chansen för att du skulle ha rätt nu då? Nu känns det mycket troligare att det faktiskt är där, men vad är chansen att det skulle dyka upp nu när jag tror att det är där? Ganska liten”, sa Jacob och vände även de fyra korten. ”Så det är inte här.”

Max ögon vidgades, han nickade försiktigt.

”Okej, jag fattar, du försöker trycka bort hjärter ess? Jag trodde tricket gick ut på att få fram det?” sa han och lutade sig tillbaka.

”Tricket är att veta var det ligger, men för att veta det måste jag först känna alla tankar som rusar igenom mig under ytan, de som jobbar emot mig. Om jag tror en sak medvetet, då ligger alla andra alternativ ändå kvar undermedvetet. Det som sker där under medvetandets gräns sker hela tiden, som om tid inte gäller det undermedvetna. På det medvetna planet måste jag konstant tänka hjärter ess, hjärter ess, hjärter ess ... Men tankarna på alla andra kort maler konstant runt i mitt undermedvetna, som kosmisk bakgrundsstrålning, allestädes närvarande. Så istället för att jobba emot det jobbar jag på att lära känna det, att lägga mig i linje med det. Men bara för att jag nu berättade hur jag jobbar så kommer det att försöka arbeta emot mig och dyka upp nu.”

Jacob tog fyra nya kort för att vända dem.

”Men det är löjligt”, sa Jacob med korten i handen på väg att slå ner dem i bordet. ”Det skulle betyda att jag överlistade korten och fick dem att dyka upp när jag sa att de skulle göra det, så esset är inte här”, sa Jacob i samma stund som han smällde ner korten i bordet.

Han fortsatte med uttalade argument för varje grupp om fyra kort han vände tills bara åtta kort återstod.

”Nu är chansen väldigt stor att esset är vilket som helst av dessa åtta kort. Jag ville trycka ner kortet till att bli det sista i leken. Men chansen att jag skulle ha lyckats är väldigt liten, faktum är att det är mycket större chans att det är ett av de andra korten, det är mycket troligare, skulle du inte säga det?” frågade Jacob och tittade på Max med huvudet på sned.

”Jo, det är ju fler kort där. Men alltså, du har klarat av att hålla dig borta från kortet otroligt länge, men att det skulle ligga där som du hela tiden hoppats på att det skulle ligga känns faktiskt lite för otroligt”, svarade Max.

”Ja, men visst verkar det som om jag vet vad jag håller på med? Tror du att jag skulle göra ett så långt utstuderat trick bara för att misslyckas på slutet?”

”Njae, jag vet inte”, svarade Max. ”Men jag tänker att det skulle vara lite omöjligt att det faktiskt skulle vara där.”

Jacob gav Max en lurig blick som för att ge sken av att han visste något som Max inte gjorde. I samma stund såg han att Max ögon spärrades upp och blev större, något som Jacob tolkade som en indikation på att Max faktiskt såg framför sig att det skulle vara möjligt att kortet låg där Jacob sa att det skulle göra.

”Just därför är det det”, sa Jacob som med en snabb handvändning vände de sju kort som låg ovanpå. Inget av dem var hjärter ess.

”Va, shit, hur gjorde du det egentligen?” frågade Max. ”Joxade du?”

”Nej, jag joxade inte”, sa Jacob med ett litet skratt. ”Det var enbart genom att resonera som jag tryckte ner det. Men det var otroligt att jag kom så långt med de resonemang jag förlitade mig på. Det var nästan som om jag fann min kraft i argumentens orimlighet. När jag lyckades trycka undan hjärter ess så många gånger på raken blev den mekanism jag manipulerade tydligare och synliggjord. Det gjorde att jag kunde åka med kraften den sista vägen, varsebliven om den omedvetna mekanism jag jobbat mot, eller som jobbat mot mig, vilket gjorde att jag kunde få det resultat jag siktade på.”

Jacob såg livfull och glad ut när han redovisade hur hans trick fungerade i praktiken. Han var nöjd. Inte nog med att han hade lyckats använda sin egen kraft till att få igenom det han ville, han hade tagit med Max kraft och förväntan i beräkningarna, den fick inte slå ut och motverka hans egen.

Utanför hade det börjat mörkna, solen hade redan hunnit gå ner bakom stadens rader med byggnader och kvällens ankomst annonserades av en tilltagande blåst. En gren från ett av träden utanför sträckte sig med vindens hjälp mot lägenheten. Med en tunn kvist som toppades av ett enda blodrött löv längst ut såg det ut som om trädet försökte torka av lövet på fönstret medan det svajade upp och ner och alstrade ett blött skrapljud mot glasrutan. Max sträckte fram handen till det sista kortet för att vända det, han tog tag i ena kanten och såg på Jacob.

”Du är full av skit. Har du ens ett hjärter ess i leken?” frågade han samtidigt som han vände på det sista kortet så att de bägge kunde se det. En syn som fick Jacob att ställa sig upp med ett nöjt: ”HA!”

”Okej, men var inte det lite lamt? Kunde du inte bara hittat hjärter ess med det samma?” frågade Max oimponerat.

”Jo, men det gjorde jag ju!” sa Jacob och pekade med öppen hand mot korten. ”Tanken var hela tiden att veta var det låg, att känna de delar av mig som är obundna av tid, som konstant motarbetar mig i mitt undermedvetna så att jag kunde arbeta med, eller mot dem, beroende på hur man ser det.”

”Så du menar att ditt undermedvetna vill fucka upp det för dig?”

”Haha, nä, eller kanske. Jag har inte sett det så. Jag har mer tänkt på det som att jag i hela mitt liv har programmerats till att tro att sådant här inte fungerar. Hela vårt samhälle programmerar oss till att inte se på oss själva som mer än separerade biologiska maskiner i ett meningslöst universum. Så majoriteten av de tankar som rusar runt i mitt undermedvetna utgår ifrån det. För att bryta det mönstret måste jag motbevisa det. Först genom att läsa om andra som vet bättre, som har sett och upplevt annat, och sedan genom att uppleva det själv tillräckligt många gånger.”

”Funkar det då?”

”Vadå funkar det, det såg du ju!” sa Jacob med högt tonläge. ”Jag har gjort den här övningen skitmånga gånger. I en värld där allt är möjligt, där allt som kan hända händer, där måste det finnas något som avgör vilken av

alla dessa möjligheter vi upplever. Och från vad jag har lärt när det gäller både esoteriska, andliga och fysiska saker, parallellt med allt jag har upplevt, så tror jag att det är vårt eget medvetande som avgör vilken av alla dessa möjliga vägar vi går. Kvantmekanik med medvetande som avgörande faktor, mannen."

"Så om du tror att vi själva väljer vilken väg vi går, vad spelar det för roll om jag gör en tarotläggning på dig? I slutändan är det väl ändå upp till dig?"

"Jo, precis. Men om jag inte är medveten om vilket håll jag går åt, då kan jag inte heller välja att gå åt ett annat håll, eller hur? Jag ser kortleken som en del av mitt undermedvetna och tills man har vänt på första kortet så har det potential att vara vilket kort som helst i leken. Det som avgör vilket kort det är i det här fallet är mitt undermedvetna eftersom det inte är ett medvetet val. Så om det nu är som du säger, att mitt undermedvetna vill fucka upp det för mig, då är detta ett sätt att se *hur* det vill fucka upp det för mig så att jag kan bli medveten om den processen innan det inträffar."

Max nickade tyst och tittade på korten han spridit ut framför sig. Jacob försökte att inte lägga något fokus på korten, han ville inte påverka dem. Istället fäste han sin blick vid Max. Han tittade på den tunna, flätade och ljusa hårtofs som stack ut på ena sidan i nacken under den blå mössa som Max nästan alltid hade på sig. Han såg två av Max tatueringar sticka upp från under den klänninglånga blå kofta han hade ovanpå sitt vita linne. Max händer gick över korten, men Jacob valde att fortsätta koncentrera sig på andra saker, även om hans blick var farligt nära korten. Jacob tittade på ringarna som gick över Max fingrar, ringarna i brons och silver som mer liknande knogjärn än ringar.

"Vaaaa", skrek Max rakt ut. "Shit va sjukt! Jag såg precis hur kortet verkligen lyste till skitmycket och jag kände av det, som om jag drog en magnet över en annan."

"Inget annat kort som det ryckte till i då?" frågade Jacob.

"Nä, men jag känner fortfarande av hur detta drar i min hand", svarade Max storögt.

"Ja, men vänd på det då", sa Jacob och kavlade ner ärmarna på sin tröja.

Max lyfte kortet mot sig själv. Utifrån Max blick kunde Jacob ana vad det var för kort.

"Ja, men lägg det så jag kan se det då", sa Jacob bestämt.

”Nä, men jag vet inte vad det betyder”, svarade Max.

”Det är ingen fara, det gör jag. Bara vänd det nu så är du snäll.”

”Vad otålig du är”, sa Max och vände på kortet.

Motivet var ett svart skelett, krönt med en svart krona, som försökte skära sig loss ur ett nät av trådar med hjälp av sin lie. ”Döden”, stod det under bilden.

Max tittade upp på Jacob som satt och stirrade på kortet. Hans ansikte såg blekt ut i kontrast mot de svarta kläder han hade på sig. Jacob pillade med fingerspetsarna mot sin tumnagel på höger hand. Han lyfte på huvudet och mötte Max blick.

”Det är ingen fara”, sa Jacob. ”Döden är en positiv symbol för förändring. Jag anade dessutom att det var det kortet.”

”Vadå, ditt undermedvetna sa det till dig, eller?” frågade Max.

”Nä, men det är det kortet jag fått varje gång jag dragit själv”, svarade Jacob och såg än en gång ut att försvinna bort i tankarna.

”Om det inte är så farligt, hur kommer det sig att du dragit flera gånger och dessutom ber mig att dra kort åt dig? Det låter som om du inte alls tycker det är så positivt trots allt.”

”Det är bara det att jag trodde att jag hade gjort tillräckligt för att kunna få ett nytt kort nu. Men jag antar att jag har mer att skära bort innan det positiva börjar kicka in”, svarade Jacob och rynkade pannan. Han tog några stora klunkar från sitt te som hade hunnit svalna till drickbar temperatur.

”Jaja, du har ditt sätt att komma in i ditt undermedvetna, jag har mitt”, sa Max och satte jointen mellan läpparna. ”Är det lugnt om jag tänder här inne?”

”Ja, känn dig som hemma. Det står ett askfat på soffbordet. Jag tror jag passar på att ta fram mina penslar samtidigt”, sa Jacob och ställde sig upp.

”Är det okej om jag sätter igång lite musik medan du håller på?” ropade Max efter Jacob som försvunnit ut i hallen.

”Ja klart, sätt igång vad du vill”, svarade Jacob precis innan han kom tillbaka in i vardagsrummet med en duk, palett samt några penslar som han hade virat plastfolie kring dagen innan. Han hängde tavlan på en plats på väggen som hade lite färgstänk på sin annars kritvita yta, mellan öppningen till hallen och den ena högtalaren. Jacob ställde ner burken med penslar och färgtuber under tavlan, tog av plasten från penslarna och paletten, tog

av ett hårband från ena handleden och satte upp sitt axellånga mörkbruna hår i en tofs bak på huvudet.

”Den är ju nästan klar”, sa Max och såg på tavlan innan han sträckte sig efter stereon och satte igång låten han letat fram.

Rummet fylldes av tonerna från en elektrisk cello i en drömsk melodi, backat av en slagverksslinga som förde tankarna till en galopperande häst.

”Japp, jag har tänkt få den klar till jul så att jag kan ge den till min storebrorsa. Det är han här i mitten”, sa Jacob och pekade på en person som stod bredbent över en Yin och Yang-figur. Yin var dock inte helt svart, utan såg ut som en nebulosa i rymden med stjärnor som lyste olika starkt och med en vit måne som öga. Yang var en grön kulle med blå himmel, ett jordligt paradis med en sol som öga. I mitten stod en person med en lagerkrans på huvudet och med en fot i vardera världen.

”Snyggt med regnbågen som kommer upp ur huvudet”, sa Max och tände på jointen han rullat.

”Jaja, skicka lite grön regnbåge hit, så ska jag se till att tavlan blir klar ikväll. Jag ska få regnbågen att smälta ut och omringa det här centrala cirkulära motivet och sedan låta färgerna smälta in i solstrålarna som strålar ut ur helheten, och sedan ska jag låta ljuset komma in i honom underifrån som mörkröd förnyad energi.”

”Har jag någonsin sagt till dig att du är fett flummig”, sa Max medan han skickade jointen till Jacob.

”Det kommer från silversmeden som gör kraftsmycken och älska dig själv-ringar”, sa Jacob och tog emot jointen. ”Som dessutom klär sig i en stil som han själv definierar som en blandning mellan Pippi Långstrump och Stålmannen”, lade han till efter att han tagit ett bloss.

”Du, jag förenar manligt och kvinnligt. Jag är balanserad, mannen. Och vad jag än har på mig så är du ändå flummigare än vad jag är, kompis”, sa Max innan han lutade sig fram och kikade in i soffbordet, stoppade in handen och tog ut några böcker.

”Förstör inte min illusion nu. Jag är ju bara kompis med dig för att känna mig normal”, sa Jacob innan han doppade en pensel i färg och satte den mot tavlan.

”Vem fan vill vara normal? Det är bara jobbigt att ens försöka och inte blir man belönad för det heller”, sa Max skrattandes.

”Jag skulle vilja vara det. Åtminstone ibland tror jag. Vara nöjd med det lilla. Eller, i alla fall ville jag det när jag var liten. Inte för att det var jobbigt att vara onormal, det var snarare att förstå att man var onormal som var jobbigt.”

”Eh, för det första så är du fortfarande liten och för det andra så är du för fasiken normal, du ser ju ut som vilken stekare som helst”, sa Max medan han bläddrade i en av böckerna han plockat fram.

”Ja, men om man bortser från det yttre. Fatta hur häftigt jag tyckte det var som tonåring när korten först började kommunicera med mig. Och fatta hur sjukt mina kompisar tyckte det var när jag ville dela med mig av det häftiga.”

”Klart som tusan några kids skulle tycka att du var skum som håller på med tarot, mannen, fetdeppigt och emovibbar på det ju”, sa Max och gjorde en välillustrerad rysning.

”Nej, vanliga kort pucko. Med vanliga kort. Jag visste vilka kort de hade när vi spelade kort, fast de låg med valören nedåt. De trodde att jag fuskade, så de blandade leken riktigt många gånger. Och när jag fortfarande kunde säga vad det var för kort började de se sig omkring efter ytor som kunde spegla.”

”Ja, det är väl inte så jäkla ...”

Jacob vände sig om tvärt och pekade mot Max med en pensel som det dröp röd färg ifrån, som om han nyss huggit ihjäl en tavla med den.

”Efter att de täckt varenda reflektiv yta i rummet, satt ögonbindel på mig, plus släckt ljuset för att testa mig så var deras reaktion inte den jag hade tänkt mig.”

Max såg upp på Jacob från bakom boken.

”Vadå, vad hände då?” frågade han.

”Jo, när de väl tände lampan i taket igen och såg att jag sagt rätt kort blev jag ju överlycklig och tänkte att de nu inte kunde tvivla längre. Jag ville ju visa dem hur jag gjorde, utveckla det vidare, kanske starta en paranormal hemlig klubb, va tusan vet jag vad jag hade väntat mig. De å andra sidan började skrika att jag var läskig och klarade inte av att vara kvar i rummet med mig. När jag senare frågade min bästa polare Jim någon dag senare om han ville testa igen så sa han bara att han inte ville prata om det.”

”Ja, okej men ändå, det låter inte så farligt väl?”

”Vi pratade inte om det igen ... och de andra bara slutade höra av sig.

Det var lättare att stänga ute mig ur deras medvetna än att ta till sig vad de hade sett.”

”Vad ska du med sådana vänner till när du har mig?”

”Jo, jag vet, jag kan vara mig själv mer med dig.”

”Aj, vara dig själv *mer*? Du menar att du inte skulle kunna vara dig själv fullt ut med mig? Det sitter i så fall bara i ditt huvud, mannen”, sa Max och slängde upp sina fötter på det smått vingliga soffbordet.

”Klart jag kan, men inte utan att du kallar mig för ett ältande, självdestruktivt weirdo.”

”Du, jag har inte kallat dig något av det.”

Jacob vände sig bort från tavlan och såg åter på Max.

”Nä, och jag har inte varit mig själv fullt ut heller.”

”Whatever”, svarade Max och vred på sig i den grå fåtölj han satt i. Han började se sig omkring i rummet. Först skannade hans blick av den omedelbara närheten runt fåtöljen. Han kollade på bordet framför sig och den av växter och bokhögar belamrade fönsterkarmen bakom sig. ”Tibetansk dröm- och sömnyoga” stod det på boken högst upp. Den var fullproppad med lappar som stack ut i den första tredjedelen av boken. Utanför fönstret verkade världen ha dragit sig tillbaka, inga ljud trängde in genom musiken och förutom några grenar som målats i gatubelysningens dova orange syntes bara mörker.

”Jag har mat i kylen och glass i frysen om det är något att äta du letar efter”, sa Jacob.

”Vadå, för man behöver vara klärvoajant för att lista ut att man vill äta något gott när man har rökt, eller?” sa Max och började gå mot köket efter att ha mottagit denna för stunden till synes väldigt viktiga information.

”De flesta människor har sin mat i kylen eller frysen. Och de flesta har sin kyl eller frys i köket”, sa Jacob då Max passerade honom på väg mot köket.

”Men det hade varit najs med en schysst liten kyl eller frys vid soffan”, svarade Max medan han såg sin andedräkt blandas med det dis som vällde ut ur frysen han nyss öppnat.

Jacob lade ifrån sig den röda penseln och tog upp en annan som fortfarande var tjock med blå färg sedan gårdagen. Han drog några långa svepande linjer på regnbågen som kom ut ur toppen av huvudet på avbildningen av hans bror.

”Vill du också ha?” ropade Max från köket medan han klinkade med skedar och skålar.

”Nä, det är lugnt, ta du allt”, ropade Jacob tillbaka. ”Hade du varit lite bättre på att vara klärvoajant när du rökt hade du kommit ihåg att jag aldrig äter när jag röker. Det tar ner mig från mitt klara tänkande och gör mig mer till ett ätande, skrattande och fisande kolli som dig. Åh, nä vänta, man behöver inte vara klärvoajant för det. Man behöver bara minnas.”

Jacob log med ett retligt leende när Max kom tillbaka in i rummet.

”Jaja mister prettoandlig. Får jag då fråga bror duktig, som verkar tro att han är så himla smart, hur det kommer sig att du grämer dig för vänner som du skrämt bort men inte springer tillräckligt långt från den vars beteende du själv borde blivit skrämd av? Vad är det med henne som får dig att stå kvar?” frågade Max och tryckte in en fulladdad sked med vaniljglass med kakdeg och choklad i munnen.

”Du menar Leah?” svarade Jacob och stirrade tomt in i tavlan han målade. ”Jag vet inte, det har väl att göra med hur vi träffades.”

* * *

”Ja, så nu kanske ni snart har en Jacob-möbel i era hem”, sa Paul, Jacobs vän, med ett belåtet ansiktsuttryck och lutade sig tillbaka.

”Så häftigt”, sa en av Pauls två kvinnliga studiekamrater från andra sidan bordet.

Jacob vred sig lite i stolen. Han vände bort blicken från den som sagt det. Blicken landade på hennes kompis. Hennes blå ögon matchade färgen på vattnet bakom dem. Den lätta vinden fick linor att med klinkande ljud slå mot masterna på småbåtshamnens över hundra segelbåtar. Jacob hörde några måsar skräna i bakgrunden och insåg att anledningen till att alla bakgrundsljud trädde fram var för att han själv inte sa något. Blickarna från de andra tre vid bordet var riktade mot Jacob.

”Häftigt är det väl att syssla med något man gillar”, svarade han kort.

”Kan man inte få se något av det du ritat någon gång?”

”Jo, det hade du ju kunnat, men jag ska tillbaka till Australien efter helgen”, sa han och ryckte på axlarna.

”Wow, bor du i Australien”, svarade de i kör.

Jacob vände blicken mot Paul och lyfte diskret på ögonbrynen. Paul i sin tur pekade diskret med ögonen och en lätt huvudrörelse mot henne med de havsblå ögonen. Paul kände Jacob väl och hade antagit att han skulle finna henne attraktiv, vilket han också gjorde, men ett vackert ansikte allena hade inte samma effekt på Jacob som det en gång haft. Han ursäktade sig med några ord om att han ville hem och tillbringa lite tid med sina föräldrar innan han skulle åka tillbaka till studieorten.

En kväll senare samma vecka, sista helgen i augusti, bara fyra dagar innan det var dags för Jacob att återvända till Australien, hade han gått ut en sväng på stan med Paul och två gemensamma vänner. På väg hem mot bussen, medan han gick försjunken i tankar, snubblade han till på en gatsten som stack upp lite i ena hörnet.

Hoppsan, lite väl rund under foten, tänkte han och skrattade till.

Han förankrade blicken lite mer i sin omgivning. Han gick längs trottoaren på ena sidan huvudgatan i centrum. På andra sidan gatan låg havet och även Centralstationen. Sommarnattens luft kändes som en smekning när den fick håret på de blottade underarmarna att dansa. Månen syntes inte till men himlens mörkblå ljus lyste tillsammans med gatubelysningen upp stadslandskapet. Jacobs blick landade på entrén till en nattklubb till vänster om honom. Han kollade på den stora klockan på stationens nordsida. Det var sent. Men en drink till klarar jag nog att få ner, tänkte Jacob och gick in.

Effekten av flera kroppar tätt inpå varandra i en och samma lokal resulterade i en temperatur än varmare än den som sommarnatten bjöd på. En drink med is blev snabbt till två. Jacob stod i baren och tittade på glaset, tömde det på vätska och satte ner det på bardisken igen. Isbitarna klinkade till. Musiken var inte riktigt Jacobs stil, för mainstream tyckte han. Han lyfte blicken och vände sig om.

Okej, det fanns inget i botten på detta glas heller. Jag går en sista runda härinne innan jag beger mig hem. Kanske träffar jag någon att tala med, eller än bättre, någon att …

Jacob hejdade sig själv mitt i tanken, sträckte huvudet lite framåt och kisade med ögonen. Det var någon som satt där längst in i hörnet på andra våningen och såg på honom. Han gick fram mot bordet för att se bättre. Hon fortsatte att möta Jacobs blick hela vägen fram. Hon var vacker, kon-

staterade han precis innan han satte sig ned bredvid henne och presenterade sig. Allt stirrande till trots verkade hon måttligt intresserad, men det var ändå något över hennes ansikte som inte verkade vilja säga åt Jacob att gå. Det var något annat hon verkade ha på tungan. Jacob såg på henne, hon såg väldigt bekant ut. Han såg på hennes mun, han skulle gärna kyssa henne, men hann inte mer än att tänka tanken förrän hennes läppar öppnades och attackerade honom. Eller inte så mycket läpparna i sig, utan snarare de ord som kom ut mellan dem.

”Lögnare.”

Jacob satte sig upp rakt med ett mindre ryck, oförmögen att förstå vad hon menade. Hur kunde hon veta att han var en lögnare, eller rättare sagt, vad hade hon för rätt att kalla honom lögnare? De kände inte varandra.

”Borde inte du vara i Australien, va? Och designa massa möbler? Fan, vi trodde nästan på dig, men sen efteråt så fattade vi att du hade dragit en penna, och nu sitter du här. Australien my ass.”

”Dragit en penna?” frågade Jacob.

”Ja, dragit en penna. Hittat på en historia”, svarade hon.

Jacob öppnade munnen för att förklara, för nu kom han ihåg vem det var, Pauls vän från caféet i hamnen, att det var ju först på onsdag, efter helgen, som han skulle åka. Men han hindrade sig själv. Han granskade henne med blicken, fnissade för sig själv, ställde sig upp med blicken fortsatt vänd åt hennes håll, lade en arm bakom ryggen och den andra framför magen och bugade. ”Jag ber så hemskt mycket om ursäkt”, sa han och vände på klacken.

Han hade inte för avsikt att försöka förklara att han visst inte hade ljugit, hon hade ändå redan bestämt sig för att så var fallet. Dessutom var det inte han som hade berättat om sig själv, det var Paul. Men det spelade ingen roll. Antagligen hade hans livshistoria, som knappt hade hunnit börja, varit för stor för att accepteras så de hade bestämt sig för att Jacob var en lögnare för att slippa se sig själva och det långsamma tempo som de färdades genom livet i. Han hade varit en oönskad kontrast. Inget nytt under solen här, tänkte Jacob innan han hoppade nerför det sista trappsteget från klubben och ut i sommarnatten som utan diskriminering omfamnade alla som var där med samma värme. Han stod stilla framför utgången ett tag och tog ett djupt andetag, som för att andas ut atmosfären inifrån och insupa nattens friska luft innan han gick mot övergångsstället för att ta sig

till stationen på andra sidan gatan. Det hade blivit dags att åka hem. Det hade verkligen varit hans sista drink som han beställt. Inget mer att hämta ikväll, tänkte han och tryckte på trafikljusknappen.

Från stationen på andra sidan gatan skulle Jacob ta bussen hem till sina föräldrar. Medan han stod där och väntade på att ljuset skulle slå om till grönt dök den där handen som han skulle komma att träffa igen några år senare för första gången upp. Eller rättare sagt, handen som skulle komma att träffa honom mitt i prick när den gav honom en örfil i framtiden. Men den här gången, första gången han mötte handen, tog den honom i kragen medan han försökte minnas busstiderna. Jacob var helt oförberedd, helt ovetandes om vad som stundade. Handen, som ju inte alls var en hand men som för enkelhetens skull uppfattades av Jacob som en hand, lyfte upp honom ur hans kropp och vidare flera nivåer upp med svindlande hastighet, genom och förbi alla himlar tills det enda Jacob kunde förnimma var ljus. Ingen kropp, ingen plats, ingen rymd. Bara ett varmt omfamnande ljus och en röst som viskade i hans öra.

”Där är Hon. Din fru. Du låter inte Henne gå förbi dig utan att prata med Henne”, sa rösten varpå Jacob kände hur han ännu hastigare än han lyfts upp kastades neråt igen medan förnimmelser och intryck susade förbi alltför snabbt för att kunna uppfattas som annat än att han i en rasande fart föll igenom alla himlar och andra världar ner till jorden och in i sin kropp igen.

Jacob gned sina fingrar mot handflatorna för att känna att han verkligen var här medan han såg sig omkring för att försöka förstå var här var. Hans blick kom till andra sidan gatan. Där stod en person. Fyra filer och en refug ifrån honom. För långt bort för att Jacob skulle kunna urskilja några drag därifrån han stod. Taxibilar for fram och tillbaka mellan dem. Ett gäng annonserade sitt utträde ur klubben bakom Jacob med höga skratt. Tre rytmiska klick kom ifrån övergångsljuset framför honom innan det började klicka frenetiskt samtidigt som ljuset slog om till grönt. Han började gå. När han närmade sig mitten av vägen såg Jacob den vackraste varelse han någonsin skådat närma sig honom. Hennes långa mörkblonda hår verkade vara gjort av guld, hennes bruna ögon ingav en känsla av hem, hennes ansikte, kropp, uppenbarelse, allt med henne kändes som det passade perfekt in i det hål som fanns i det pussel som var hans liv. Han

tappade nästan medvetandet av det hela. Han mindes bara de första orden han sagt då han stoppat henne mitt i gatan och hälsat. Eller rättare sagt han mindes det första ordet.

”Hej.”

Därefter hade Jacob sagt något om hur han inte kunde låta henne gå förbi utan att prata med henne. Vad de sedan hade pratat om i det lycksaliga rus han befunnit sig i mindes han inte, men något bra måste han ha sagt, det visste han, för han hade gått därifrån med minnet av hennes ansikte som skinit upp i ett leende, ett telefonnummer i sin telefon och en träff om några dagar.

”Leah, det är alltså så Hon heter”, tänkte Jacob när han stod där framför henne, helt tagen av hennes uppenbarelse.

Jacob hade alltid varit blyg inför dem som han tyckte var vackra eller som han var intresserad av ända sedan han började bli intresserad av andra. Något som visade sig vara sant även nu då hans nervositet inför denna dag lett till att hans immunförsvar släppt igenom en förkylningsblåsa på underläppen. Den var dessutom i den storlekskategorin att den i vanliga fall skulle kunnat få Jacob att stanna hemma från den nervositetsinducerande träffen. Men då det var hans sista dag hemma innan han skulle åka tillbaka till universitetet hade han vågat vara mer framåt än vanligt. Dessutom kunde han inte helt bortse från den lilla detaljen att något faktiskt lyft honom till himlarnas himmel för att delge honom att hans fru här kom vandrandes. Även om Jacob inte riktigt kunde förstå vad som hänt hade det varit skönt att veta att det var något större bakom kulisserna som hjälpte till. Och gud vad vacker hon var. Jacob rös av välbehag när han tänkte på henne. De hade bestämt en fika i hamnen, inte samma café Jacob varit på veckan innan, men i närheten. Leah hade suttit med ryggen mot ett stort panoramafönster, som en ram, inte för det vackra sundet och hamnen bakom dem, det var bara bakgrundsmaterial, fönstret hade ramat in henne. Som ur en saga satt hon där mitt emot honom med sitt raka långa mörkblonda hår som räckte ner till precis under brösten. Hon hade haft på sig en tight vit- och rödrandig tröja, slitna jeans och röda converseskor.

”Vår professor i 3D-modellering har till och med låtit mig ta över en del av undervisningen”, sa Jacob. ”Speciellt när någon ställer en fråga som han

inte kan svara på. Då säger han typ bara, bra fråga, jag kan leta efter svaret i boken eller så kan vi fråga Jacob.”

Leah skrattade.

Jacob insåg att han mest bara suttit och pratat om sig själv. De hade redan hunnit dricka mer än en kopp var men han visste nästan inget om Leah än. Han kände sig dum. Han hade pratat på om sig själv lika hejdlöst som Paul hade gjort. Varför? Han skruvade sig lite i stolen.

”Så, vad gillar du för musik?” frågade Jacob och skruvade lite på sin kopp.

Han bet sig själv lite nätt i läppen. Så korkad fråga, var det allt jag kunde komma på?

”I vanliga fall lyssnar jag mycket på indie”, svarade Leah. ”Men jag tog mig upp på vinden för några veckor sedan. Där hittade jag pappas gamla vinylspelare och en bunt med proggplattor från sjuttiotalet som jag verkligen gillar. De försökte liksom inspirera folk till att bli bättre genom att sjunga om hur saker och ting är för att få en att ifrågasätta saker och tings tillstånd, samhällets skeva strukturer och så, om du förstår vad jag menar?”

Jacob visste inte vad han skulle svara. Han nickade. Hon rodnade och log.

”Jag hittade pappas gamla gitarr också, jag har satt nya strängar på den och försöker spela lite. Jag hoppas att jag också ska kunna inspirera folk till att bli bättre en dag”, sa hon och såg på Jacob.

”Med lite övning så kommer det nog till sist. Jag önskar att jag också kunde spela något, men med studierna nu så har jag inte riktigt haft tid eller möjlighet till att lära mig. Kanske du kan lära mig spela en dag?”

”Ska jag vara ärlig så är nog min ambition större än min förmåga, för det låter inte riktigt som något än. Men jag har gjort en liten myshörna där uppe dit jag tar mig när jag behöver dra mig undan.”

Bådas händer låg uppe på det lilla fyrkantiga träbord som skilde dem åt. Jacob pillade på fatet under sin kaffekopp, men egentligen ville fingrarna närma sig hennes hand som pillade på servetten under hennes latteglas.

”Ibland kanske det räcker att vilja att folk ska bli bättre för att påverka dem i rätt riktning”, sa Jacob.

Han såg hur två gestalter dök upp i bakgrunden på andra sidan ramen. Jacobs hand greppade hårt kring kaffekoppen. In genom dörren kom två av Jacobs vänner.

”Tjena tjena Jacob”, sa de nästan i kör.

”Hej”, fick han ur sig medan de tog plats vid bordet.

De presenterade sig för Leah som hälsade leendes. Jacobs mun såg ut att låsas i ett hårt leende. Men det var det ingen som såg eftersom de nytillkomna var upptagna med att fånga Leahs uppmärksamhet. De satt och flörtade med henne helt öppet rätt framför Jacob. Båda jobbade som bartenders och båda gjorde sitt bästa för att vecka in och vecka ut försöka göra så många erövringar som möjligt. En av dem hade dessutom gjort det till en vana att ragga på dem Jacob hade varit intresserad av och hade blivit tillsammans med den senaste av dem innan Jacob hade flyttat till Australien. De var tydligen inte tillsammans längre för nu körde han sin rutin på Leah. Dissa och ge komplimanger om vartannat. De gånger han inte lyckades ta deras intresse från Jacob brukade han göra sitt bästa för att förklara för Jacob hur ful hon egentligen var så att Jacob skulle tappa intresset.

Jacob kände hur han sakta försvann från sammanhanget, från en dejt fixad av en hand från himlen. Leah däremot satt och skrattade och var inte bara med i bilden, hon var fortfarande dess fokus. Det var inte varje träff som arrangerades på så hög nivå, det här behövde åtgärdas.

”Ska vi inte gå till den nya nattklubben?” sa Jacob rätt ut.

”Där vi var förra helgen?” frågade ena kompisen och log med stora ögon.

Jacob tittade ner i bordet.

”Ja”, svarade han och lyfte på huvudet igen.

”Visst, men då måste vi typ gå nu för att fixa bord.”

”Okej, men vi behöver betala och så här först, så kanske vi inte hinner då”, sa Jacob.

”Vi kan gå och ordna det”, svarade en av dem. ”Men då ses vi där sen då?” sa han och fäste blicken på Leah medan de ställde sig upp.

”Ja, så kul”, svarade hon och vinkade av dem när de gick.

Hon såg på Jacob.

”Fast jag tror inte jag kommer in. Jag har inte fyllt arton än.”

”Det lär inte vara ett problem för dig.”

Han såg hur hon nickade lite försiktigt utan att säga något.

”Fast jag har ingen lust att gå dit ändå”, lade han till. ”Har du lust att gå en promenad istället?”

”Gärna”, svarade Leah med ett leende.

Jacob andades ut och med utandningen sjönk hans axlar ner. Han vinkade till sig en servitris.

Det var först ett halvår senare, när de två hade pratat om hur de möttes och Jacob berättat hur obekväm han känt sig när de två kommit in på deras dejt, som Leah berättat att hon hade knappt märkt av dem.

”Men du log och skrattade åt allt de sa.”

”För att det var dina vänner såklart, hjärtat. Dessutom, hur skulle jag inte kunna le när du satt där? Log jag inte och skrattade åt dina skämt också kanske? Jag såg bara dig”, hade hon sagt.

Hon hade även berättat att hon tyckt om att han hade haft en förkylningsblåsa.

”Det fick dig att se mer mänsklig ut på något sätt, så att jag vågade prata med dig, om du förstår hur jag menar? Hade du varit helt perfekt så hade jag nog inte vågat det.”

Jacob förstod vad hon menade. Han förstod, för han tyckte själv att hon såg helt gudomlig ut. Så att hon hade sagt så hade jämnat ut spelfältet för honom såtillvida att han därefter kunnat känna sig mer säker i deras relation. Men där och då hade han varit stirrig. Han hade pratat på om sig själv i ren nervositet och Leah hade lyssnat och skrattat åt alla Jacobs försök till skämt, något han senare förstod berott på en delad nervositet.

Notan betalades och de tog sina första steg ihop vidare ut i den varma kvällen. Det hade varit mot slutet av sommaren, samtidigt som den årliga sommarfestivalen lockade ut folk på stadens gator. Luften var full med ljud från karuseller som gnisslade, skratt, skrik, bilar som tutade, flaskor som krossades samt dofter och frityros från de matstånd som kantade gatorna.

Jacob och Leah gick ganska nära varandra, men för långt ifrån varandra för Jacobs tycke. Han ville så gärna göra något för att komma närmre, men vad? Medan han tänkte var han tyst. Inte heller Leah sa något. Insikten om tystnaden fick honom att tvivla på att han hade något att erbjuda henne. Antagligen hade han redan tråkat ut henne. Hon kanske tänkte på hans kompisar som dykt upp på caféet. Han hade ingen lust att följa med dem ut någonsin igen. Han hade i sitt umgänge och sin kamp med dem fått upp självförtroendet nog att gå här bredvid Leah, men eftersom den metod han lärt sig i umgänget med dem gått ut på att inte bry sig om någon så kom den till korta här. Han brydde sig, han ville inte göra fel. Jacob

såg en grupp ungdomar sitta på en mur framför dem. En räddning. Han kände några av dem.

”Hallå”, hojtade Jacob till när de kom fram till dem.

Han såg hur Leah började prata med en av de andra tjejerna när han själv började prata med Natalja, Jims före detta flickvän. Jim och Jacob hade varit bästa vänner av och till i många år. Han var den av barndomsvännerna som freakat ut minst då Jacob vetat vilka kort han tilldelats. Natalja och Leah hade tydligen gått på samma skola och dessutom, visade det sig, så hade folk ofta misstagit de två för varandra under skolgången. Jacob hade varit glad över att ha någon att prata med. Någon som han kände mitt i detta nervösa rus.

”Har du kysst henne än?” frågade Natalja efter att de hade pratat ett tag.

”Vaa, nä ...”, svarade Jacob.

”Men hallå, vad tusan väntar du på? Titta på henne, hon sitter själv där på muren och surar över att du står här och pratar med mig”, sa hon med en tonårings retliga självklarhet i rösten.

”Tror du det?” frågade Jacob osäkert samtidigt som han förstod att han inte hade något att förlora. Han skulle åka snart, så om hon inte skulle uppskatta hans försök att kyssa henne skulle han åtminstone få slippa skammen av ett pinsamt möte på stan med den som ratat honom.

Natalja himlade med ögonen.

Jacob gick fram till Leah som satt och tittade ner mot sina skor. Han tog försiktigt tag i hennes hand, flätade in sina händer i hennes där hon satt på muren.

”Vill du gå vidare, bara du och jag?” frågade han.

Snabbare än Jacob hunnit avsluta frågan hade de röda slitna conversen träffat marken och Leah hade börjat spatsera därifrån med sina fingrar fortsatt hårt hopflätade med Jacobs.

De hamnade utanför samma nattklubb där Jacob bara någon dag tidigare hade lyfts till skyarna för att delges att han inte kunde låta sin blivande fru passera honom utan att stanna och prata med henne. Nu stod hon där, framför honom. De pratade inte, men i gengäld stod de tätt intill varandra med fingrar fortsatt hopflätade och såg på varandra. Jacob kände värmen från hennes kropp. Hennes fria hand lekte nätt med håren på hans arm. Deras blickar möttes ibland, men de tittade mest neråt mot marken.

Av och till hade de vågat hålla varandras blickar en längre stund, men det hade fått det att pirra något så oerhört i Jacobs mage att han snabbt sett ner igen bara för att då förskräckas över att det nu antagligen såg ut som att han stod och stirrade på hennes bröst, vilket i sin tur lett till att han kvickt hade tittat upp igen bara för att återigen bli blyg av att möta hennes blick.

En underbar, mjuk och ny känsla rörde sig vilt igenom honom och han visste helt enkelt inte vad han skulle ta sig till. Då han slutligen vågat hålla blicken fäst på henne och verkligen se henne hade han övermannats av den känsla som rört sig igenom honom och som fick hans hjärta att kännas öppet och lätt. Känslans framfart inom Jacob tycktes minska avståndet de två emellan, han verkligen kände av henne på insidan, han kände hur hon kom närmre tills deras munnar slutligen möttes i en kyss som tycktes kyssas av sig själv i en värld där alla avstånd dem emellan var som bortblåsta. Där stod de inslingrade i varandra allt medan festivalen pågick omkring dem. En tillställning de blev mindre och mindre uppmärksamma på då deras sinnen fokuserades på det som var närmre, på något nytt och nästan overkligt. En annan kropp, värme, andning, hud mot hud och armar som omfamnade hårt. En känsla av rymd som expanderade åt alla håll och som gjorde så att världen kändes dubbelt så stor. Smaken av en kyss, mjuka varma tungor som rörde sig som i en dans utan ett enda felsteg. Som om de repeterat den till perfektion i århundranden. En känsla av att ha hittat hem. Kärlek.

Det var svårt att veta hur länge de hade stått där intrasslade i varandra, men det hade inte gått att släppa taget.

”Det är helt galet”, fick Jacob ur sig till sist. ”Jag tror jag tycker om dig något så vansinnigt mycket trots att vi bara knappt har hunnit träffas.”

”Ja, jag vet”, flämtade Leah till svar. ”Det är verkligen galet. Jag känner också så”, sa hon och tittade upp på honom med huvudet vinklat aningen neråt.

”Och vad än värre är, fast att jag precis har träffat dig så känns det som jag väntat på dig hela livet, men imorgon åker jag tillbaka till Australien. Jag kommer igen om fem månader. Det låter kanske lite konstigt, men jag är villig att vänta på dig, kan du, vill du ...” var vad Jacob lyckades få ur sig innan han förstod hur befängt det förslag han hade tänkt uttala faktiskt var.

”Ja, jag väntar på dig, jag är din när du kommer tillbaka om du är min”, sa Leah med ett sådant eftertryck att det hade känts som en förlovning.

* * *

”Vadå, var det ödet eller?” frågade Max medan han glufsade i sig den sista glassen ur skålen.

”Ja, något åt det hållet”, svarade Jacob och satte penseln mot duken. ”Jag tror det var meningen att vi skulle träffas. Det kändes som att världen blev större i mötet med henne. Dessutom tror jag inte hon hade funnits kvar om vi inte mötts.”

”Och ni träffades, hon finns kvar och det tog slut, so what. Jag menar att du inte lyckas släppa henne efter så många år känns lite som att du fastnat i rollen som ett ...” Jacob vände sig om och såg hur Max tycktes titta upp under sin egen mösskant som för att hitta orden där.

”Ältande och självdestruktivt weirdo”, sa de samtidigt, Max frankt, Jacob lite mer uppgivet.

”Jag sa ju att jag inte kan vara mig själv fullt ut utan att du skulle säga det”, sa Jacob och lade ifrån sig penseln.

Max tittade på Jacob, slickade i sig glass från mungipan och lade ifrån sig skålen med ett plingande ljud, alltjämt med fötterna på bordet.

”Ja, men du är ju typ det, och dessutom så kanske jag bara sa det för att du planterade orden i mig innan.”

”Ja, eller så planterade du det i mig nu och jag bara sa det innan. Du vet att jag inte tror på linjär tid.”

”Ja, jo jag vet. Men vi lever ju linjärt, det är så illusionen ser ut”, sa Max och tände det som var kvar av jointen. Han skickade vidare den till Jacob som tackade nej med en handgest.

”Jag är inte så säker på det. Jag menar, de flesta verkar ju verkligen göra det. Men i ett större perspektiv blir tiden inte så väsentlig. Du vet det där med att leva livet framlänges men förstå det baklänges? Det är ganska ofta som jag tycker att livet kommunicerar genom tiden, obrydd om dess skenbara linjäritet.”

”Vadå, typ baklänges?” sa Max och gestikulerade hur han rörde sig baklänges. Det såg mest ut som en dålig robotdans tyckte Jacob.

”Nä, snarare att slutet på en mening kan komma idag, början på den om ett år, och mitten kan ligga utspridd lite innan och däremellan. Men det är först när alla bitar kommit på plats som vi kan lägga ihop dem och

förstå meningen. Som en cirkel som sluts, och när alla bitar är på plats förstår man vad man varit med om och vad det betydde. Och man blir en insikt rikare."

"Problemet är väl att det ligger så mycket annat utspritt mellan orden som betyder något att det finns en risk att man missar det viktiga."

"Jo, men om det inte vore så så vore väl livet som att läsa facit. Man skulle missa alla chanser att verkligen lära sig något. Det gäller väl att vara vaken för att snappa upp det som betyder något", sa Jacob medan han med grön färg täckte över ett äpple han tidigare målat på trädet i tavlan.

"Dessutom så tror jag att de viktigaste delarna sticker ut och fastnar oavsett hur mycket annat som ligger utspritt emellan. Även om det inte sägs rakt ut, är gömt och kanske till och med om man i stunden inte är medveten om vad det viktiga är."

Max lutade sig tillbaka i fåtöljen och lade sina armar bakom huvudet.

"Det får mig att tänka på en sak som Nicole sa till mig förra veckan."

"Vadå, att hon har sagt åt dig att byta kalsonger både då och för en vecka sedan och antagligen kommer säga det igen en vecka från nu?" frågade Jacob och vred sitt huvud mot Max men med kroppen fortsatt riktad mot tavlan.

"Nä, alltså allvar nu. Vad var det nu hon sa. Jo så här. Livet är bara en illusion, så länge vi letar efter en mening med det så hittar vi en, eller åtminstone delar av det så länge vi letar. Fasiken, jag minns inte riktigt hur hon sa det, men jag förstod det som en dröm som är upphackad, som egentligen bara är en illusion."

"Det låter som att du kanske har både mitten och slutet kvar på den meningen innan den låter vettig."

"Ja", svarade Max och lät armarna falla ner igen. "Men jag är rätt säker på att hela den här världen är en illusion, det är meningen att vi ska in i ljuset, in i enhet med allt och bara låta maya smälta bort."

"Och vad bättre sätt att göra det än med majja, va?" sa Jacob fnissande.

Max nickade nöjt.

Jacob vände sig om och såg på honom. "Tror du att gräset är grönare på andra sidan då? Tror du vi kommer ifrån allt jobbigt här eller att vi kommer till något bättre där?"

Max lutade huvudet lite åt sidan med sin blick riktad uppåt medan hans hand pillade lite på ett gammalt trefotsstativ i mässing som stod bredvid

fåtöljen där han satt. På dess topp satt en kamera från tidigt nittonhundratal. Stativets metallfötter var spetsiga och enda anledningen till att det stod stabilt var för att Jacob tryckt ner dem lätt i parketten. Jacob andades in och pekade försiktigt på kameran medan han höll andan.

”Jag tror bara att allt är annorlunda, att jaget smälter bort. Du och jag är bokstäver i en mening som är vi, som är allt. Jag tror att det här”, sa Max och slog ut med armarna för att visa att han syftade på den del av den fysiska världen som de befann sig i, om inte hela den fysiska världen, ”det här är inte på riktigt. Vi måste härifrån.”

Lättad över att kameran inte föll andades Jacob ut.

”Och Nicole då, vill hon också att du ska härifrån?”

”Äsch, fan jag vet inte. Kanske hon bara är en ursäkt för mig att klamra mig fast här, eller så har illusionen kanske satt en väktare på mig för att hålla kvar mig. Mara”, sa Max och spärrade upp ögonen.

”Det låter ju som om det också tar sin utgångspunkt i dualitet. Om nu allt är ett så finns det ju ingen väktare, då finns ju bara du.”

”Ja, fast från det jag såg i den där boken”, sa Max och pekade på boken han bläddrat i, ”så finns det en väg ut ur samsara som alltid börjar i ens vardag, men som sedan plockar in olika karaktärer, väktare och hjälpare som hjälper en ut ur samsaras hjul, genom att typ plocka upp en och föra in en i en annan cirkel, en som man bara går igenom en gång.”

”Eh, fick du till dig allt det bara genom att bläddra i boken?” frågade Jacob. ”Det verkar som om jag har underskattat din uppsugningsförmåga.”

”Äh lägg av. Tror du inte jag har läst Joseph Campbell innan eller? De mönster han avtäckte finns ju i våra allra första berättelser som i Jason och argonauterna ända fram till himmelsdansaren Luke och hans resor mellan stjärnorna. George Lucas skrev ju ’Stjärnornas krig’ med Campbells böcker som direkt referens. Och de flesta episka filmer följer det mönstret som han blottlade i sina verk.”

”Ja, de filmerna har nog hjälpt att väcka många till kraften. Mer än en generation”, sa Jacob med ett lätt leende.

”Ja, en generation med indigos”, sa Max. ”Tror du planen med filmerna var att väcka oss?”

”Ja, men jag vet inte vem det var som planerade att vi skulle nås av budskapet.”

”Vem eller vad”, svarade Max. ”Jag har lust att bryta igenom. Att verkligen förstå.”

”Ja, men vem eller vad hindrar dig?”

”Ha, ja säg det. Ondskefulla robotar kanske? Har du lust att kolla på ’The Matrix’? Det känns som om min skalle ska sprängas av allt klurande”, sa Max och skakade på huvudet så att mössan kasade runt på hans huvud.

”Vår skalle, min bästa vän”, sa Jacob och pekade mot sitt huvud. ”Vi är en. Det finns ju inget utanför, det är väl det som är illusionen. Du bara tror att du sitter här och pratar med mig. Är du säker på att detta inte är en dröm?”

”Nä, klart jag inte är säker. Jag vet inte. Men om jag ändå är fast här kan jag väl lika gärna vara fast med Nicole. Hon gör det trevligare att vara här. När hon inte klagar på att jag röker då, vill säga.”

”Säker på att det är hon som klagar och inte en del av ditt undermedvetna som försöker få dig att vakna ur en dröm?”

”För helvete, sluta mindfucka mig”, sa Max och hoppade upp ur fåtöljen för att börja brottas med Jacob som i sin tur snabbt lyfte upp sina penslar till försvar.

”Haha jaja kom då, jag ska måla regnbågar över hela dig så du blir en mylittleponypippistålman! Vad tycker du om det va, va?” sa Jacob och stötte med penslarna mot Max som lugnade sig och satte sig ner igen.

De skrattade. Max tog ett djupt andetag. Jacob återgick till tavlan. Med några små penseldrag rättade han till ytterkanten av regnbågen.

”Nå, vad tycker du?” frågade Jacob.

”Jo, den är schysst, men varför har du satt din bror där? Varför inte måla in dig själv i en sådan kraftsymbol?”

”Jag tänker att eftersom han är min bror så är vi också väldigt tätt sammankopplade. Nästan som två uttryck av samma varelse. Vi är ju alla en, och det är lättare att känna så med brorsan. Ett tag, när vi fortfarande bodde ihop, var han som en nyckel som hjälpte mig att utveckla mina förmågor. Jag hade precis börjat med utanför kroppen-resor och jag ville visa att man med drömmar kunde kommunicera och interagera med den vakna världen. Efter att i tonåren hittat litteratur som inte bara beskrev de tillstånd jag upplevt utan att kalla dem patologiska, utan också visade hur man kunde göra för att upprepa dem, som i ’Astral Dynamics’, och

inspirerad av experiment i doktor Ullman och doktor Krippners bok om drömtelepati som en god själ tagit in på biblioteket i stan, bad jag min bror att låsa in ett brev i sitt skrin i sin översta skrivbordslåda som även den skulle låsas. Jag skulle ta mig ut ur kroppen på natten och flyga dit och kolla vad han skrivit och därmed få bevisat både för honom och för mig själv att det var på riktigt."

"Hur gick det då?"

"Jag kom ut ur kroppen, tog sats för att komma loss från den och slungades igenom min garderob och vägg och hamnade i hallen. Det intressanta var att jag kände smakerna av materialen jag åkte igenom. Spånplattor, kläder, gipsplattor och tapet. Därefter tog jag mig in i hans rum och kände smaken av dörren då jag passerade igenom den, och i dess inre såg jag dess fibrer innan jag befann mig i hans rum."

"Så lyckades du läsa vad han skrivit i brevet?"

"Nej, jag kunde inte öppna skrinet. Jag kunde bara åka igenom det och känna smaken av dess metallhölje och av kuvertet och brevet. Så jag flög till min bror som låg i sängen. Jag såg honom sväva ungefär en meter över sin kropp. Jag tänkte att det nog var hans astralkropp så jag väckte honom i den och sa: 'Ser du! Ser du att jag är ute ur kroppen.' Jag var euforisk och också han blev glad och skrattade och svarade att han såg. Jag sa till honom att det var jätteviktigt att han kom ihåg det till morgonen."

"Vad hände sen då?"

"Vid frukosten när jag frågade om han kom ihåg något speciellt så sa han att han kom ihåg att en yngre version av honom själv hade flugit in på hans rum och svävat vid taket, skrattat och med stor glädje sagt att han inte fick glömma detta till morgonen. Vad det var han skulle komma ihåg hade han glömt, sa han. När jag berättade att det var jag som varit så glad för att jag lyckats komma ut så sa han att det hade sett ut som han själv som liten. Jag sa till honom att vi ju på många sätt satt ihop men han var inte helt överbevisad."

"Jag tror inte man vinner något på att övertyga andra", sa Max. "Och jag förstår fortfarande inte varför du inte målat in dig själv där."

"För att jag önskar att han ska klara att balansera allt livet har att ge och skickar hans väg, som en kejsare som klarar av alla världsliga och själsliga bestyr. Jag hoppas att skapandet av denna tavla ska hjälpa honom att ba-

lansera det fysiska med det andliga. Han har lagt mycket tid på det fysiska, som studier och karriär, och jag lite mer på det inre inbillar jag mig. Han är den lyckade delen av oss, den som lyckas stå med stadiga fötter i den materiella världen. Och jag har kanske ägnat mig mer åt världens magiska natur. Så intentionen är att hjälpa oss balansera dessa två delar. Som ett sätt att låta den magi jag lever i spridas till honom, och kanske låta lite av hans kvaliteter som välfungerande och produktiv samhällsdel smitta av sig till mig så att vi båda blir balanserade", sa Jacob och log.

"Aha, så baktanken är att du balanserar honom, men egentligen också dig själv."

"Så kan man nog se det. Men jag tror också att om man gör något gott mot någon annan så gör man också gott för sig själv. Så det hade reflekterat tillbaka till mig oavsett. Men det är inte därför jag gör det. Jag gör det för att jag älskar honom och för att detta är innanför min budget. Och om det finns en chans att det skapar bra förutsättningar för honom så vill jag åtminstone försöka. Annars hoppas jag han åtminstone uppskattar den som konst eller gesten i sig."

"Men att du menar att du inte lyckats i den fysiska världen förstår jag inte riktigt. Du har ju ett företag som syns i tidningar varje månad ju", sa Max och pekade mot den hög med inredningstidningar där Jacob och hans företag figurerade och som han samlat i en tidskriftshållare som stod på andra sidan kamerastativet. Högst upp i högen låg en tidning med en bild på Jacob och hans kollega Bill framför fåtöljen som Max satt på. "Drömfabriken" löd rubriken.

"Det är tyvärr inte mer än så, en massa uppståndelse inför det vackra och de tankar jag formulerat kring företaget. Men jag har inte lyckats omvandla det till tillräckligt med intäkter, inte nog för att få oss att gå runt än i alla fall", sa Jacob med en suck samtidigt som hans hållning slappades till.

Han lade ifrån sig penseln.

"Det är väl bara till att ge det mer tid. Ni har ju bara funnits i två år. Det är ganska fascinerande hur mycket ni åstadkommit på kort tid."

Jacob vände sig mot Max.

"Jag tror nog ändå att det är bättre att ha en fast inkomst än att vara fascinerande", svarade Jacob torrt.

"Det låter inte riktigt som något du själv kommit på, kanske en pro-

grammering du har plockat upp hemifrån?" frågade Max och skakade på huvudet. "Jag menar, bara se dig omkring. Du får ge dig själv lite mer cred. Du är alltför hård mot dig själv."

Jacob kollade på möblerna och tidningarna, och vände sig åter mot tavlan.

"Kanske. Fast jag är inte helt nöjd med denna riktigt än."

"Ständigt en pedant."

"Ja, jag kanske är lite av en perfektionist, men bara när det gäller de saker som jag har kontroll över."

"Du tror att du har kontroll över något alltså?"

Jacob fyllde i lagerbladen i kransen som krönte hans bror på bilden. Ett blått ljus blinkade till bredvid tavlan och Jacob kände en känsla av fullbordan välla över honom.

"Så där, nu är den klar", sa Jacob och vände sig mot Max. "Nu får jag bara vänta in att den tar effekt också."

"Tar effekt? Ska du rulla och röka den, eller?"

"Det finns annan magi än den man röker, det borde väl du som gör kraftsmycken veta", sa Jacob och torkade av sina händer på en liten duk som låg bland penslarna. "Dessutom så messar rökandet med ens drömmar där man kan göra riktig magi."

"Säger vem", svarade Max.

"Vad drömde du inatt?"

Max hade inget svar.

"Du ser."

"Men jag drömmer."

"Ja, okej. När hade du din senaste dröm? Minns du inte så kvarstår jag vid min tes. Oavsett, den magi jag pratar om här är både den som ligger i symbolen och i skapandet av den. Symbolen i sig är någon som regerar i både det formlösa och i form. Det materiella och det spirituella om man så vill, någon som står stadigt förankrad i båda världar. Och med så mycket vilja, koncentration och fokus jag har lagt på att göra den, på att tänka på vad den betyder, så tvivlar jag starkt på att den inte skulle ha några magiska sidoeffekter."

"Du är rolig, vet du det?"

"Nä, det visste jag faktiskt inte", svarade Jacob och såg på Max.

”Nä, jag antar att det faktiskt bara gör dig roligare, ditt lilla ältande hybris-weirdo.”

Jacob vände sig om och skrattade åt Max.

”Ditt språk alltså, om detta är ’The Matrix’ så borde du ladda ner ett uppgraderat språkpaket och installera det illa kvickt.”

”Jag tar tillbaka det jag sa, du är inte så rolig trots allt, dessutom börjar det bli dags för mig att pysa hem snart”, sa Max och ställde sig upp. ”Förresten, jag skulle hälsa från Nicole och fråga om du var sugen på att komma på middag hos oss imorgon kväll? Vi skulle kunna ta en liten meditationsstund efteråt”, sa Max medan han gick ut i hallen och tog på sig sina ytterkläder.

”Gärna, det låter trevligt. Jag ska träffa en vän hemifrån på kontoret imorgon, men jag kan komma efter det, typ vid sjutiden om det passar?”

”Det passar utmärkt. Tack för ikväll, det var trevligt”, sa Max och kom på sig själv med att ha missat att lägga till en maxiansk bisats till sitt adjö, ”... din mes!”

Efter att Jacob hade tvättat av sig, tagit ur sina kontaktlinser och borstat tänderna gick han med tunga steg till sitt sovrum och stängde dörren efter sig. Han tog fram en penna och en anteckningsbok ur nattduksbordet. Han slog upp den på en tom sida och började skriva. Det blev ett av hans kortare inlägg.

Onsdag 22:e oktober 2008

Leah ringde, kanske dags nu? Varför träffades vi? Vilka ord saknas i meningen om vårt möte för att jag ska förstå vad som sägs?

Ta reda på vem jag är och våga vara mig själv fullt ut! Skapa det liv jag vill ha. Jag vill inse att jag drömmer i mina drömmar inatt, bli medveten.

Amen

VEM ÄR JAG? VAD OCH VEM FINNS PÅ RIKTIGT?

Detta är berättelsen om Jacob, en ung och uppmärksammad designer som bryter med sitt gamla liv i hopp om att finna den frihet som han saknar, en frihet från verklighetens lidande och illusioner. Driven av behovet av att komma vidare efter en olycklig kärlek fördjupas hans inre sökande. Snart är det inte bara sin yrkesbana han ifrågasätter. Finns *någonting* egentligen på riktigt?

Utforskandet för honom djupare in i mysticismen och han tycker sig ana att verkligheten är märkligare än vad den gett sken av. Likt sin bibliske namne ser Jacob en väg som förbinder himmel och jord, och när han börjar vandra den förändras världen runt honom. Plötsligt verkar gränsen mellan dröm och vaket tillstånd inte lika tydlig längre.

JACOBS STEGE är Artur Moustafas debutroman. Under de år han skrev boken har han parallellt arbetat som formgivare, med teater, inom hållbar stadsutveckling och med cirkulär matproduktion. Det existentiella intresset har han haft med sig sedan barnsben.

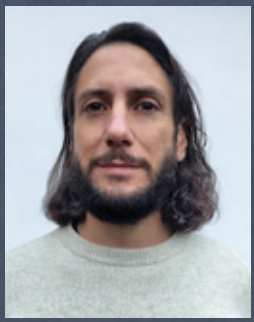

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

9 789198 719710 >